

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 28 października 2022 r.

DIH-3.707.87.2022

DECYZJA DIH - III/132/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) w związku z art. 35a pkt 11, art. 35c ust. 1 oraz art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2021 r. poz. 133 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 9 czerwca 2022 r. (sygn. NR.8361.59.2022.KB), na mocy której przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: TOYOTA STOLARZ Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Wojcieszycach, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z uwagi na niewykonanie obowiązków w zakresie informowania na terenie placówki handlowej o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 7 i 21 kwietnia 2022 r. inspektorzy reprezentujący Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wlkp. (zwanego dalej: „Lubuskim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia NR-70/2022 z 7 kwietnia 2022 r., przeprowadzili kontrolę u przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: ... (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162) (zwanego dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli NR.8361.59.2022 z dnia 16 marca 2022 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. kontrolę przestrzegania przepisów wynikających z art. 9ca ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Wspomniane zawiadomienie doręczono stronie w dniu 17 marca 2022 r.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Lubuskiego WIIH ustalili między innymi, że w miejscu bezpośredniej sprzedaży samochodów nie uwidoczniiono w dostępnym i widocznym miejscu informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego zgodnie z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 31 sierpnia 2021 r. w sprawie sposobu informowaniu o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego oraz oznakowania miejsc tankowania pojazdu samochodowego takim paliwem (Dz. U. z 2021 r., poz. 1738) (dalej jako: rozporządzenie Ministra Klimatu”), co stanowiło naruszenie obowiązków wynikających z art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2021 r. poz. 133 z późn. zm.) (zwanej dalej: „ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”).

W trakcie kontroli przedsiębiorca uwidoczniał informację o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli NR.8361.59.2022 z dnia 21 kwietnia 2022 r.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000) (zwanej dalej: „Kpa”) w związku z art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) (zwanej dalej: „ustawą o Inspekcji Handlowej”), Lubuski WIIH zawiadomieniem z dnia 12 maja 2022 r., poinformował przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: ... , o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w sprawie nałożenia, w drodze decyzji kary pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 11 w związku z niedopełnieniem obowiązków wynikających z art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. z uwagi na niewykonanie obowiązków w zakresie informowania na terenie placówki handlowej o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego. Jednocześnie poinformowano przedsiębiorcę, że zgodnie z art. 10 § 1 Kpa strona ma możliwość wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Pismem z dnia 20 maja 2022 r. przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą ... zwrócił się do Lubuskiego WIIH z wnioskiem o odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189 f Kpa i przedstawił swoje stanowisko w sprawie.

W dniu 9 czerwca 2022 r. Lubuski WIIH, na podstawie art. 35a pkt 11, art. 35c ust. 1 oraz art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1, 2 i 6, art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: ... , wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z uwagi na niewykonanie obowiązków w zakresie informowania na terenie placówki handlowej o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego.

W dniu 19 lipca 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu zaskarżyła w całości decyzję Lubuskiego WIIH zarzucając jej:

- 1) rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 189 f pkt 1 Kpa poprzez:
 - niezastosowanie, mimo iż w niniejszej sprawie spełnione są wszystkie przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej,
 - błędne przyjęcie, że przy ocenie „znikomości” naruszenia organ nie jest zobowiązany badać intencji, zamiaru, czy stopnia umyślności niedopełnienia obowiązków, podczas gdy są to okoliczności mające istotny wpływ na tę ocenę,
- 2) naruszenie przepisów postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 Kpa poprzez zaniechanie wykonania wszystkich czynności niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności zaniechanie analizy stopnia stwierdzonego naruszenia w kontekście przesłanek wynikających z orzecznictwa oraz z uwzględnieniem całokształtu okoliczności (przedmiotowych i podmiotowych).

Strona wniosła o

- uchylenie zaskarżonej decyzji i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu, ewentualnie o
- uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Pismem z dnia 21 lipca 2022 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą ... o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wlkp. z dnia 9 czerwca 2022 r. (nr akt: NR.8361.59.2022.KB) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Zgodnie z art. 9ca ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw informacja o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego jest umieszczana:

- 1) w instrukcji obsługi tego pojazdu - przez producenta pojazdu samochodowego,

- 2) na odpowiednim korku lub klapce wlewu paliwa ciekłego lub w pobliżu tego korka lub tej klapki - przez producenta pojazdu samochodowego,
- 3) na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych - przez przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w tym zakresie.

Art. 9 ca ust. 3 ww. ustawy wskazuje, że informacje, o których mowa w ust. 1 oraz ust. 2 pkt 2 i 3, umieszcza się w widocznym i dostępnym miejscu.

W przypadku niedopełnienia ww. obowiązków zastosowanie znajduje przepis 35a pkt 11 omawianej ustawy. Stanowi on, że karze pieniężnej podlega przedsiębiorca, który nie przestrzega obowiązków, o których mowa w art. 9ca ust. 1 – 3. Z kolei o wysokości wymierzonej kary rozstrzyga przepis art. 35c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wskazując, że jej wysokość w przypadku określonym w art. 35a pkt 11 wynosi 5 000 zł.

Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 31 sierpnia 2021 r. w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego oraz oznakowania miejsc tankowania pojazdu samochodowego takim paliwem określa szczegółowy sposób formułowania i udostępniania informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego, umieszczanej:

- a) w instrukcji obsługi tego pojazdu,
- b) na korku lub klapce wlewu paliwa ciekłego lub w pobliżu tego korka lub tej klapki,
- c) na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą ... , od decyzji z 9 czerwca 2022 r. (nr akt: NR.8361.59.2022) Lubuskiego WIIH, na mocy której na podstawie art. 35a pkt 11, art. 35c ust. 1 oraz art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z uwagi na niewykonanie obowiązków w zakresie informowania na terenie placówki handlowej o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego.

W toku postępowania odwoławczego Prezes UOKiK przeprowadził analizę ustaleń kontroli, w oparciu o które wydano decyzję oraz treści skarżonej decyzji, jak również uwzględnił zarzuty zawarte w odwołaniu. Po przeprowadzonym postępowaniu organ drugiej instancji wskazuje, iż nie ma wątpliwości, że przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw , co spowodowało konieczność nałożenia przez Lubuskiego WIIH kary pieniężnej.

Biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy dotyczące nakładania kar, niezrealizowanie obowiązku, o którym mowa w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i

kontrolowania jakości paliw powoduje – zgodnie z art. 35a pkt 11 ww. ustawy – nałożenie administracyjnej kary pieniężnej stosownie do art. 35 ust. 1 ww. ustawy w wysokość 5000 zł.

W odwołaniu strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 189 f §1 pkt 1 Kpa poprzez niezastosowanie, mimo iż w niniejszej sprawie spełnione są wszystkie przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej oraz błędne przyjęcie, że przy ocenie „znikomości” naruszenia organ nie jest zobowiązany badać intencji, zamiaru, czy stopnia umyślności niedopełnienia obowiązków, podczas gdy są to okoliczności mające istotny wpływ na tę ocenę.

Organ drugiej instancji nie ma wątpliwości, co do stwierdzonego stanu faktycznego. Ustalenia kontroli wprost wskazują, na czym polegało naruszenie prawa przez kontrolowanego, dlatego Prezes UOKiK nie widzi podstaw do uchylenia decyzji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie Prezes UOKiK stwierdza, iż powyższy zarzut jest niezasadny.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy organ drugiej instancji informuje, iż Lubuski WIIH rozważył możliwość zastosowania art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa czemu dał wyraz w treści decyzji. Prezes UOKiK również nie widzi też podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązku nałożonego na nią w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Obowiązek ten ma na celu zabezpieczenie interesów konsumentów i zapewnienie, że otrzymają właściwą informację w zakresie paliwa, którego mogą używać do napędu użytkowanych przez siebie pojazdów. Art. 9ca ust. 2 ww. ustawy nakłada obowiązki informacyjne zarówno na producentów (pkt. 1 i 2), jak i dystrybutorów (pkt 3) pojazdów samochodowych. Jednakże podkreślić należy, że jedyny obowiązek informacyjny jaki został zgodnie z ww. przepisami nałożony na dystrybutora został określony właśnie w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ww. ustawy a nie spełniany przez stronę (strona nie wywiesiła informacji) i tym samym nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a co za tym idzie przesłanka pierwsza nie została spełniona. Podkreślić należy, że powinnością przedsiębiorcy – jako profesjonalnego uczestnika obrotu jest przestrzeganie przepisów dotyczących jego działalności. Ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w sposób jednoznaczny nakazuje, przedsiębiorcy prowadzącemu sprzedaż pojazdów silnikowych, zamieszczenie na terenie tej placówki, informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego, a strona niewątpliwie naruszyła ten obowiązek. Bezprzedmiotowe jest bagatelizowanie niewykonania

obowiązku informacyjnego nałożonego przez ustawę, szczególnie w sytuacji kiedy strona została poinformowana o zamiarze przeprowadzenia kontroli oraz jej zakresie trzy tygodnie przed jej rozpoczęciem. Tym samym strona mogła się do niej przygotować np. sprawdzając, czy informacja jest w placówce uwidocznioma, a po stwierdzeniu ich braku – uzupełnić.

Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości ale dopiero w wyniku kontroli. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Odnosząc się do zarzutu rzekomego błędnego przyjęcie przez organ pierwszej instancji, że przy ocenie „znikomości” naruszenia organ nie jest zobowiązany badać intencji, zamiaru, czy stopnia umyślności niedopełnienia obowiązków, podczas gdy są to okoliczności mające istotny wpływ na tę ocenę, Prezes UOKiK stwierdza, że jest on nieuzasadniony. Kluczowe znaczenie dla niniejszej sprawy, ma fakt że przedmiotowa kontrola została zapowiedziana i w zawiadomieniu określony był jej zakres. Zgodnie z nim organ pierwszej instancji sprawdził m.in. przestrzeganie przez przedsiębiorcę obowiązku, o którym mowa w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. zamieszczenie na terenie placówki prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych, informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego. Takiej informacji na terenie kontrolowanego salonu samochodowego nie było. Niezrealizowanie obowiązku określonego w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw powoduje - zgodnie z art. 35a pkt 11 ww. ustawy – nałożenie administracyjnej kary pieniężnej stosownie do art. 35 ust. 1 ww. ustawy w wysokość 5000 zł.

Skoro ustawodawca sprecyzował pewne obowiązki informacyjne i określił za nie kary administracyjne to oznacza, że zależało mu na podkreśleniu istoty tych obowiązków i właściwego zachowania przedsiębiorców odpowiedzialnych za ich realizację. Tym samym

tłumaczenie strony, że nie wywiązanie się z nałożonych na nią obowiązków informacyjnych nie wiązało się z zaistnieniem jakiegokolwiek szkody, brak było ryzyka spowodowania niebezpieczeństwa życia lub zdrowia, ani zagrożenia innych dóbr, ani tym bardziej spółka nie osiągnęła z tego tytułu żadnych korzyści, a klienci salonu nie mogli zostać wprowadzeni w błąd, gdyż informacje o używanych paliwach znajdują się w materiałach promocyjnych spółki, a po zakupie klienci otrzymują instrukcję i kartę pojazdu, w których również znajdują się te informacje należy uznać za bezprzedmiotowe.

Prezes UOKiK podkreśla, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego, co w tym wypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Prezes UOKiK przypomina, że obowiązkiem przedsiębiorcy, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy te w sposób jednoznaczny stwierdzają, że to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za nieprawidłowości dotyczące obowiązków jakie nakłada na niego ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa i tak zorganizować działalność swojej placówki, by nie doszło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów.

Biorąc powyższe pod uwagę zarzut naruszenia art. 189 f Kpa należy uznać za bezpodstawny.

W odwołaniu strona zarzuciła organowi pierwszej instancji naruszenie przepisów postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 Kpa poprzez zaniechanie wykonania wszystkich czynności niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności zaniechanie analizy stopnia stwierdzonego naruszenia w kontekście przesłanek wynikających z orzecznictwa oraz z uwzględnieniem całokształtu okoliczności. Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zauważa, że artykuły te określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią, one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności

niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, do załatwienia sprawy, a zgodnie z art. 80 Kpa organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Ponadto wskazują, że przed wydaniem decyzji organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć zebrany materiał dowodowy, zaś sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Z przepisów tych wynika m.in. tzw. zasada prawdy obiektywnej polegająca na zobowiązaniu organu do podejmowania wszelkich kroków, niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy, który będzie zgodny ze stanem rzeczywistym.

Z zasady ogólnej prawdy obiektywnej (art. 7 Kpa) wynika nakaz podjęcia przez organ administracji publicznej wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co znajduje swoją konkretyzację w treści art. 77 Kpa, zgodnie z którym organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis ten nakłada na organ administracji publicznej prowadzący postępowanie obowiązek zgromadzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656).

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie Lubuski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego, przeprowadzonego ściśle według wymagań Kpa. Analiza akt sprawy wykazała, że Lubuski WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na spójnym i jednoznacznym materiale dowodowym, a przede wszystkim na protokole kontroli NR.8361.59.2022 wraz z dokumentacją fotograficzną. Organ pierwszej instancji wziął również pod uwagę pismo strony z dnia 20 maja 2022 r., w którym zwróciła się do Lubuskiego WIIH z wnioskiem o odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189 f Kpa i przedstawiła swoje stanowisko w sprawie. Z protokołu bezwzględnie wynikało, że w dniu kontroli, w miejscu bezpośredniej sprzedaży samochodów nie uwidoczniono w dostępnym i widocznym miejscu informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdów samochodowych, co stanowiło naruszenie obowiązków wynikających z art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Dokument ten posiada walor dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 76 § 1 Kpa. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ

prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. Prezes UOKiK wskazuje, że strona nie zgłosiła w trybie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej żadnych uwag do protokołu kontroli. Uwagi nie zostały również zgłoszone w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Dopiero po wszczęciu postępowania przez Lubuskiego WIIH, strona przesłała pismo, w którym wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa ze względu na to, że zaprzestała naruszeń, których wg jej opinii waga jest znikoma.

Lubuski WIIH, mając na uwadze stan prawny i faktyczny, ostatecznie zdecydował o nałożeniu na stronę kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Prezes UOKiK zauważa, że akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania, które przeprowadził, uwzględniający również wyjaśnienia strony przekazane we wniosku z dnia 20 maja 2022 r. Merytoryczne rozstrzygnięcie kończące przeprowadzone postępowanie posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału dowodowego i odpowiednie umocowanie w przepisach prawnych.

W niniejszej sprawie bez najmniejszej wątpliwości stwierdzono, że strona nie dopełniła swojego obowiązku i nie uwidoczniała dla konsumenta wymaganych prawem informacji, a więc organ pierwszej instancji zobligowany był do wymierzenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia, że na skutek przeprowadzonej kontroli strona usunęła nieprawidłowości, bowiem informacji takich nie było w sklepie w dniu rozpoczęcia kontroli. Nie można również uznać, że stwierdzone w niniejszej sprawie naruszenie ma charakter znikomy, gdyż jak już wskazano wcześniej strona nie zrealizowała w całości jedynego obowiązku dystrybutora pojazdów samochodowych jaki nakłada na niego ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Znikome naruszeniu obowiązku informacyjnego można ewentualnie rozważać w przypadku, gdyby dystrybutor zamieścił na terenie placówki, niepełne informacje o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdów. Istotne znaczenie dla niniejszej sprawy, ma również fakt że przedmiotowa kontrola została zapowiedziana i w zawiadomieniu określony był jej zakres, tj. m.in. kontrola obowiązków wynikających z art. 9ca ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Zgodnie z orzecnictwem przy ocenie wystąpienia przesłanki znikomej wagi naruszenia należy brać pod uwagę całokształt okoliczności danego przypadku, zarówno o charakterze przedmiotowym, jak i podmiotowym, przy czym decydujące znaczenie należy przyznać skutkom naruszenia dla dóbr chronionych przez daną dziedzinę prawa administracyjnego. (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2020 r. V SA/Wa 973/20; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 23 września 2021 r. II SA/Ol 435/21). Strona nie dopełniła obowiązku nałożonego na nią w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który ma na celu zabezpieczenie interesów konsumentów i zapewnienie, że już na etapie dokonywania wyboru w salonie samochodowym otrzymają właściwą informację w zakresie paliwa, którego mogą używać do napędu pojazdów. Tym samym też wątpienie naruszyła ona dobra chronione przez ww. ustawę, tj. prawo konsumenta do uzyskania ww. informacji. Tym samym nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma.

Ponadto Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, ale też dyscyplinująco-represyjną, co skutkuje tym, iż adresat decyzji administracyjnej, którą nałożono na niego sankcję administracyjną z tytułu naruszenia przepisu ustawowego ponosi odpowiedzialność obiektywną.

Stwierdzenie w wyniku kontroli, że jakiś podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Nie ma tutaj zastosowania zasada winy (por. wyrok WSA w Warszawie z 29 sierpnia 2019 r., VI SA/Wa 805/19: „Organ nie jest władny do badania przesłanek, takich jak wina, szkoda czy działanie osób trzecich, ponieważ w świetle powołanego przepisu, nie mają one żadnego wpływu na powstanie tejże odpowiedzialności.”).

Z kolei 107 § 3 Kpa wskazuje, że uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

W ocenie Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie, jak wynika z akt sprawy wszystkie niezbędne informacje zostały przekazane stronie w toczącym się postępowaniu kontrolnym, a następnie administracyjnym. W uzasadnieniu decyzji organ pierwszej instancji szczegółowo przedstawił tok działania w efekcie którego została ona wydana, jak również wskazał w oparciu o jakie dowody. Lubuski WIIH odniósł się również do wniosku stanowiska strony w przedmiocie stwierdzonego naruszenia prawa, oraz jej wniosków, zawartych w piśmie z 20 maja 2022 r.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzut naruszenia przez Lubuski WIIH art. 7 i art. 77 § 1, 80 oraz 107 § 3 Kpa należy uznać za bezpodstawny. W ocenie Prezesa UOKiK Lubuski WIIH wykonał wszystkie czynności niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

Odnosząc się do stwierdzenia strony, że naruszone przez nią przepisy nie są jednoznaczne i nawet pracownicy organu pierwszej instancji mieli trudności z prawidłową ich interpretacją, Prezes UOKiK zauważa, że strona nie kwestionuje ustaleń kontroli, a dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie istotne jest, że w miejscu bezpośredniej sprzedaży samochodów strona nie uwidoczniła w dostępnym i widocznym miejscu żadnej informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdów samochodowych, co stanowiło naruszenie obowiązków wynikających z art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Podsumowując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, okoliczności wskazane w treści odwołania strony, nie stanowią przesłanek do uchylenia zaskarżonej decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 9 czerwca 2022 r. NR.8361.59.2022.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

- 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu IV A Administracyjne kary pieniężne ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/